

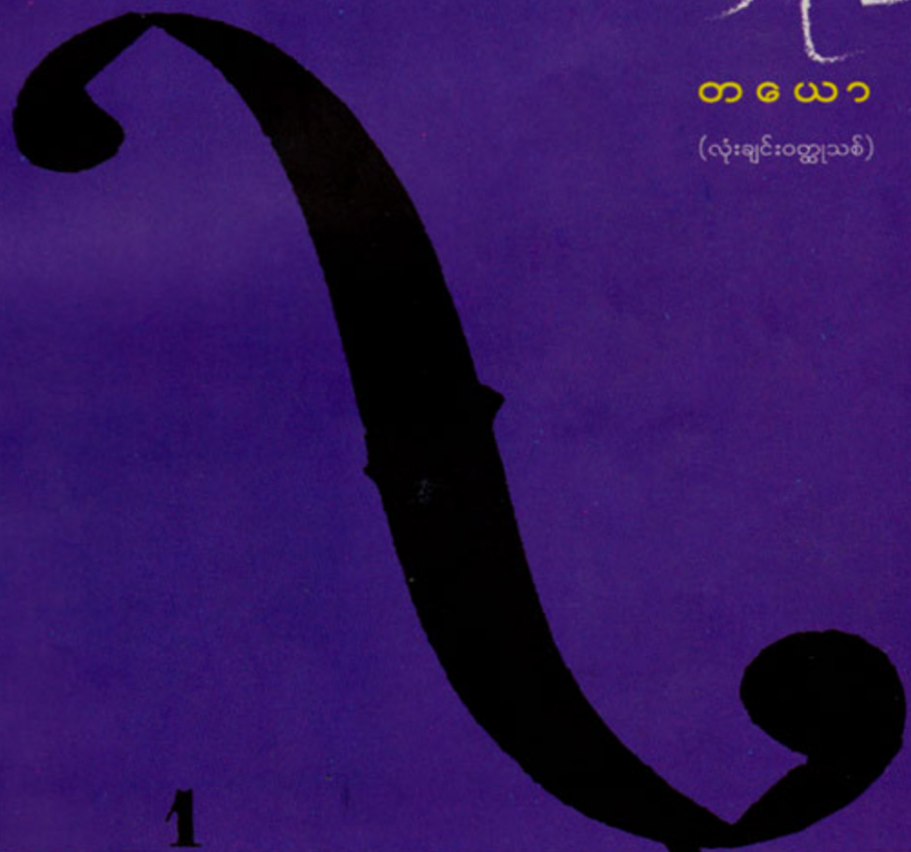

ရွှေစိမ်းပုဒ် စာပေ

ဝေဟာဗျူဟာ

တလော

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

ညသည် တဖျပ်ဖျပ်လက်ပနေသော ကြယ်ပွင့်ငယ်လေးများ အောက်မှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာရှိ၏။ ဟန်ထွန်းက ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ညရှုခင်အား တွေ့ဝေငေးကြည့် နေမိသည်။ ။ အခုတလော သူက ညတိုင်းနီးပါးလိုလို မနက်မိုးသောက်ချိန်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်သည်။ ။ အရင်တုန်းကဆို သူက ဒီလိုမဟုတ်ပေ။ ‘စောစောအိပ်လို့ ၊ စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့’ ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်မှာ သူ့အတွက် တမင်ရေးထားပေးသလား အောက်မေ့ရ၏။

အခုတော့ ဟန်ထွန်းသည် အရင်လိုမဟုတ်တော့ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်ကမှ ညတွေရဲ့ အရသာကို သူကောင်းစွာသိခဲ့ရ၏။ ဒါကလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းထွန်း၏ လေ့ကျင့်ပေးမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုကိုကြောင့် သူကညတွေရဲ့ အလှအား စွဲလမ်းတတ်လာခဲ့ပါသည်။ ။ သူနှင့်ကိုကိုသည် ညီအစ်ကို အရင်းတွေဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်အိမ်တည်း အတူတူမနေခဲ့ရချေ။ မေမေဆုံးသွားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ဟန်ထွန်းက ဖေဖေနှင့်ကိုကိုတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာ သူ သုံးနှစ်သားခန့်က စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် တရားဝင် ကွာရှင်းခဲ့ကြသည်။ ။ ကိုကိုမင်းထွန်းက ဖေဖေနှင့်ပါသွား၏။ သူက မေမေနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဝေးကွာခဲ့ကြရသည်။ ။ မေမေဆုံးသွားပြီးတော့ ဖေဖေက

ဟန်ထွန်းကို သူ့အိမ်မှာ အတင်းပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်စေခဲ့ရာမှ ညီအစ်ကိုတွေ ပြန်၍ ဆုံစည်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဲဒီနောက်မှာ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

သို့သော် ထိုအချိန်ကာလသည် တစ်နှစ်သာကြာခဲ့သည်။ ။ ပြီးခဲ့သည့် စနေနေ့တုန်းက ကိုကို မင်းထွန်းမှာ ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ စေခိုင်းမှုကြောင့် သူနှင့်ဖေဖေကို ထားရစ်ကာ မေမေ့နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ပြန်၏။

ဖြစ်ပုံမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က ရှစ်မိုင်တွင် ကားမတော်တဆမှုဖြင့် ကိုကိုတစ်ယောက် တိမ်းပါး ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ မထင်ထားသော ကိုကိုအဖြစ်ကြောင့် သူ့အလွန်အမင်းစိတ်ထိခိုက် ကွဲကြေနေရ ပါသည်။ ။ ဖေဖေဆိုလည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ သူ့သားအကြီးအတွက် မျက်ရည်ကျကာ ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ ။ ကိုကိုအသုဘအခမ်းအနားသည် ဖေဖေအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် အရန်အဝါကြောင့် စည်ကားလွန်း လှ၏။ အိမ်သို့ သတင်းမေးရန်လာကြသူတိုင်းက ကိုကိုအား နှမြောတသနှင့် ယူကြိုးမရဖြစ်နေသယောင် ပြောကြပါသည်။ ။

ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ပညာတတ်၊ လူချမ်းသာစာရင်းဝင် ကိုကိုမင်းထွန်းမှာ ကောင်းမလေးပေါင်းများစွာ၏ နှလုံးသားကို ပြုစားနိုင်သူလည်း ဖြစ်၏။ အသုဘအခမ်းအနား၌ မင်းထွန်း၏ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်းမလေး များသည် ဝမ်းနည်းပတ်လက်နှင့် လာရောက်ငိုကြွေးနေတာကို တွေ့ရသည်။ ။ ထိုကောင်မလေးတွေမှာ အိမ်သားများ နှင့်လည်း မသိကြ။ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း သိကျွမ်းကြပုံမရဘဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစွာ လာငိုနေခဲ့ကြ၏။

ဟန်ထွန်း သတိထားမိသလောက်တော့ ထိုကောင်မလေးများအား လုံးမှာ လှတပတလေး တွေချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အခုဆို သူတို့

အိမ်ကြီးသည် ကိုကိုရှိစဉ်တုန်းကလို စိုစိုပြည်ပြည် မဟုတ် တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ကာ အထီးကျန်လျက်ရှိ၏။

ဖေဖေသည် လည်း ကိုကိုမရှိတော့သည့် အဖြစ်ကို လက်ခံလာနိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား နှစ်သိမ့်နေရရှာသည်။ ယခင်က ကိုကိုမင်း ထွန်းရဲ့ တာဝန်များ နှင့်အလုပ်များ သည် အခု ဟန်ထွန်း ပခုံးပေါ်သို့ အလိုအလျောက်ကျရောက်လာခဲ့၏။ ဖေဖေသည် သူ့လက်ရုံးတစ်ဆူလို အားကိုးရသည့် ကိုကိုမရှိတော့သဖြင့် ဟန်ထွန်းကို မိသားစုတာဝန်ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် အလုပ်ထဲ ခေါ်သွင်းသွားခဲ့ပါသည်။

ဒီနေ့ပဲ ဟန်ထွန်းက ကိုကိုနောက်ဆုံးကိုင်သွားခဲ့သည့် ဟန်ဖုန်းကို တောင် လက်ခံထားလိုက် ရပြီ။ သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲရင်း Hand-set လေးအား ပါဝါဖွင့်ကာ သေချာစူးစမ်းကြည့်မိ၏။ ထိုဖုန်းသည် ကိုကိုဆုံးသွားကတည်းက ပိတ်ထားခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဟန်ထွန်းက အခုမှ ပထမဆုံး အကြိမ် ပြန်ဖွင့်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဖုန်းမှာ MOTOROLA အမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် ဖုန်းထမြည်လာသဖြင့် သူ့လန့်သွားသေး၏။ ဟန်ထွန်းက ဖုန်းကိုမကိုင်ခင် Disphay ပေါ်မှ နံပါတ်အား ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ဖုန်းသံကရပ်သွား၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

“ဪ...”

အခုမှ သူသဘောပေါက်သွားပါ၏။ စောစောတုန်းကမြည်သံမှာ ဖုန်းလာတာ မဟုတ်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က သူ့ဖုန်းဆီသို့ Message ပို့လိုက်ခြင်း သာဖြစ်သည်။ သူကပြုံးရင်း Message ကိုဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်မိပါသည်။

Message မှာ ဘာမှ ရေးမထားတာကို တွေ့ရသဖြင့် သူပျော်သွားမိ

၏။ ဘာကြောင့် ပျော်သွား ရသလဲ ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပေ။ သူက ထိုMessage အား ပေးပို့သူ Sender နေရာဆီကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ဖုန်းနံပါတ် အစိမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ။ ဒါသည် မှားယွင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဟန်ထွန်းကတော့ တစ်ဖက်မှ တမင်လုပ်နေတာက အသေအချာ ယုံကြည်လိုက်မိ၏။

ထိုဖုန်းနံပါတ်မှာ ကိုကို Phone Book ထဲတွင် လည်း နာမည်နှင့်ယှဉ်တွဲ မှတ်သားထားခြင်း မရှိသည့် သူစိမ်းဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ဒါဆို ယခု Messageကို ပို့လိုက်သူသည် ကိုကိုရဲ့ မိတ်ဆွေအရင်းအချာ တွေထဲက မဟုတ်နိုင်တော့ . . .။ အဲဒီအချိန်၌ သူ့ဟန်းဖုန်းဆီသို့ နောက်ထပ် Message တစ်ခုဝင်လာသည်။ ။ ပေးပို့လိုက်သူမှာ စောစောတုန်းက ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ဖြစ်နေပြီး အခု တစ်ခါလည်း ဘာမှ ရေးမထားသော ဗလာ Message ဖြစ်နေခြင်းက ဟန်ထွန်းအား ဆွဲဆောင် ထားခဲ့ပါသည်။ ။

အဲဒီနောက် သူလည်း ဘာကိုမျှမစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ့ဆီ Message ပို့နေသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ။ တစ်ဖက်သို့ ဖုန်းဝင်သွားပြီမို့ ဟန်ထွန်းက သေချာနားစွင့်ထားလိုက်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ဖုန်းခေါ်သံ ပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် မှ တစ်ဖက်က ဖုန်းပြန်ဖြေလာသည်။ ။

“ဟဲလို . . .”

ပထမဆုံးကြားလိုက်ရသည့် “ဟဲလို” ဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အသံလေးမှာ ပဲ ဟန်ထွန်းက တွယ်ငြိသွားခဲ့မိပါပြီ။ ဒါကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖုန်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ဖုန်းသာ ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ သူ့ရင်တွေခုန်နေ၏။ သူ့ဘာမှ မဖြေဘဲ တစ်ဒင်္ဂါမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည့်အတွက် တစ်ဖက်က အသံထပ်ထွက်လာပါသည်။ ။ ကိုကိုနှင့်မဆိုင်စေချင်သော

သူ့ဆန္ဒမပြည့်ဝပါ။ ထိုဖုန်းမှာ မင်းထွန်း၏ ဖုန်းသာ ဖြစ်နေလေသည် ။

“ကိုမင်း . . . ဖုန်းခေါ်ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား။ ကောင်းကင်ဆီကိုတောင် ဖုန်း မဆက်တာ တစ်ပတ်ရှိနေပြီနော် . . . ၊ ပြီးတော့ တစ်ပတ်လုံး ဖုန်းကိုပိတ်ထားတယ်။ ပြောစမ်းပါဦး . . . ကိုမင်းရဲ့ အလုပ်များ ပုံတွေကို . . .”

သူမက သူ့ကို မင်းထွန်းအမှတ်နှင့် အပိုင်ပြောနေပါသည် ။ ဟန်ထွန်းသည် ဖုန်းထဲမှ အီအီချွဲချွဲ အသံလေးနဲ့ ပြောနေသောသူမအား သဘောတွေကျနေ၏။ သူက ရင်ခုန်သံကို ခဏမေ့ထားပြီး သူမအား ဖြေရှင်းစရာရှိတာကို ပြောဖို့ အရင်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဟို . . . ကျွန်တော်က ကိုမင်းထွန်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဒီကို Massage တွေပို့ နေလို့ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရအောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာပါ”

“ဪ . . . ကိုမင်းရယ် . . . လာနောက်နေပြန်ပြီ။ ကိုမင်းအသံကြီးကိုလေ၊ ကောင်းကင်က ခွေးချိုးသွားတာတောင် မှတ်မိတယ် . . . သိရဲ့လား”

ဗုဒ္ဓေါ . . . ။ ဇွတ်ကြီးပါလား။ ခက်တော့ခက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူသေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူနှင့်ကိုမင်းထွန်းမှာ အသံတော်တော် တူနေသဖြင့် အိမ်မှာ ဖုန်းကိုင်တိုင်း သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး တွေကအစ မှားတတ်ကြ၏။ ယုတ်ဆွအဆုံး ဖေဖေတောင် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ဖုန်းထဲမှာ ဆို မခွဲခြားတတ်။ အခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြဿနာက စလာပြန်လေပြီ။

ကိုကိုမရှိတော့သည့်တိုင် သူ့ဇာတ်လမ်းတွေကို ဟန်ထွန်းက ဖြေရှင်းနေရဆဲ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ ဟန်ထွန်းပျော်နေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကင်ဆိုပြီး အီအီအီအီအသံလေးဖြင့် စကားကိုဆွဲ
၍ ပြောနေသည့် ကောင်မလေးအား လူမမြင်ဖူးဘဲနှင့် ဟန်ထွန်းက စွဲလ
မ်းသွားရသည်။ ။ ကြားရသော အသံလေးမှာ တယောထိုး သလို ချွဲချွဲအီ
အီလေးမို့ သူက သူမကို ‘တယော’လို့ စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး နာမ
ည် ပေးထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျား . . . လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်က ကိုမင်းထွန်း မဟုတ်ပါဘူး”

သူမက ရယ်ချင်သံနှင့် ပြန်မေးပါသည်။ ။

“အဲဒါဆို . . . ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကိုမင်းထွန်းရဲ့ ညီ . . . ဟန်ထွန်းပါ”

တစ်ဖက်မှ သူ့စကားကြောင့် ရယ်သံလှလှလေးကို ဖန်တီးလိုက်ပြန်
သည်။ ။

“ကဲပါ . . . ဟင်းဟင်းဟင်း . . . ထားပါတော့။ ဟန်ထွန်းဆိုတော့လ
ည်း ဟန်ထွန်းပေါ့။ အဲဒါဆို ဟန်ထွန်းရဲ့ အစ်ကို ကိုမင်းထွန်းကို ခေါ်
ပေးပါ။ ဖုန်းပြောချင်လို့ . . .”

“ဟို . . . ကိုကိုက မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဟင် . . . ဘယ်သွားလို့ လဲ”

“ကိုကို . . . ဆုံးသွားပြီ”

“ရော် . . . ခက်နေမှ ပဲ။ လာနောက်နေပြန်ပြီ ကိုမင်းရယ်။ အဲဒါမျိုး
မနောက်ကောင်းဘူး ကိုမင်းရဲ့ . . .”

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာဗျ။ ခင်ဗျား ကို
ကို ဆုံးသွားတာကို တကယ်မသိဘူးလား”

“ကဲ . . . ကိုမင်း၊ အဲဒီလို မနောက်ကောင်းပါဖူး ဆိုတာကို ဒီမှာ စိတ် တို လာပြီနော် . . .”

“ဟောဗျာ . . .။ ကဲ . . . အမိ . . .။ ကိုကိုဆုံးသွားပြီဆိုတာကို မယုံရင် လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ သတင်းစာမှာ သာ ရှာကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပြီလား . . .”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဟန်ထွန်းက ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ သူ့အသံလေးကို သူ က နှမြောမိသော်လည်း အခုဟာက ဒီနည်းပဲရှိတော့သည် ။ မဟုတ်ရင် ဇာတ်လမ်းက ပြီးမယ့်ပုံမပေါ်ဘဲ သူမက ရသလောက် အရစ်ရှည်ဦးမည့် သဘောရှိသည် ။ ဟန်ထွန်းသည် သူမ၏ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို တယော ဆိုသော နာမည်ဖြင့် save လုပ်ထားလိုက်ပါ၏။ အဲဒီနောက် သူမဆီမှ ဖုန်းရော၊ Massage ပါထပ်မလာတော့။

သူက တစ်ယောက်တည်းပြီးပြီး ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသော ကြယ်ပွင့်လေးများကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည် ။ အခုလို ည၏ အရသာ အား ခံစားတတ်စေရန် သူ့ကို လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သည့် ကိုကိုမင်းထွန်းက တော့ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ချေ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ဟန်ထွန်းအတွက် သူနှင့်ပတ်သက်သမျှကို လွမ်းစရာလေးတွေ အဖြစ် ချန်ရစ်ထားခဲ့ပါသည် ။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် ညထဲ၌ သူ့အတွေးတွေက ဟိုးအဝေးဆုံးအထိ လွင့်မျော သွားတော့၏။ သူသည် ထိုညက အိပ်မက်ထဲမှာ တယောထိုးသလို အသံခွဲခွဲလေးကို လိုက်ရှာနေ မိခဲ့ပါသည် ။

*

အခန်း (၂)

မိုးညသည် အေးစက်စက်နှင့် အရသာရှိလှသည်။ ဟိုအရင်တုန်းက ဆိုလျှင် သူနှင့် ကိုကိုသည် ညဉ့်နက်မှ လာသော စပိန်လာလီဂါပွဲတွေကို အတူစောင့်ကြည့် နေကျ ဖြစ်၏။ ဟန်ထွန်းက သူ့ဟန်ဖုန်းဆီမှ မြည်သံကြောင့် စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ည (၂၂) နာရီ (၂၀) မိနစ်ရှိပြီဟု နာရီလက်တံများက ညွှန်ပြနေပါသည်။ မနေ့ညတုန်းက ဒီအချိန်ပဲလို့ သူ့စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိသည်။ ဖုန်းကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်း Message တစ်ခု . . .။ Message ပို့သူမှာ လည်း မနေ့ညတုန်းကသူမ . . .။ (သို့မဟုတ်) တယော။

အသံချဲ့အီအီလေးနဲ့ စကားပြောတတ်သော ထိုကောင်မလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိရုံဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုပြုံးသွားရသည်။ သူက ဖုန်း Message အားကြည့်ပြီး ကိုကိုနှင့် သူမ၏ ပတ်သက်မှုကို အတွေးပေါင်းများစွာ ဖြန့်ကျက်နေမိ၏။

ထိုစဉ် . . . ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုက ဖြတ်ဝင်လာ၏။ ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ‘တယော’ ဆိုသော နာမည်လေးကို တွေ့ရပါသည်။ ဟန်ထွန်း ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို . . .”

တစ်ဖက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် . . .

“ဟဲလို . . . ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ . . . ဟဲလို . . .”

ဟန်ထွန်း ဘယ်လိုပြောပြော တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်သူသည် လုံးဝမ တုံ့ပြန်ဘဲ တိတ်ဆိတ် နေပါသည်။ ။ သူက ဇွဲမလျှော့ဘဲ တယောသံလေး ကြားရဖို့ ဆက်လက်ကြိုးစားနေမိ၏။

“ဟဲလို . . . ဟဲလို . . . ဟဲလို . . .”

အချိန်နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသည် အထိ အခြေအနေက လုံးဝမထူးခြား သေး။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ။ ဟန်ထွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖုန်းဖြေနေသည့် အဖြစ်အား ဘယ်သူမှ မသိသော် လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်လာ၏။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ထွန်းက ‘ဟဲလို . . . ဟဲ လို’ လုပ်လိုက်၊ ခဏနားပြီး တစ်ဖက်မှ အသံကို နားစွင့်လိုက် လုပ်နေရ သည်။ ။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံး တွေ နည်းနည်းကျယ်သွား၏။ ဖုန်းထဲ ညည်းတွားသံလိုလို အသံတစ်မျိုးအား ကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူသည် အသံကို ဝီသကြည်လင်စွာ ကြားလာရသည်။ ။

ထိုအခါ စောစောတုန်းက ကြားရသည် မှာ ညည်းတွားသံ မဟုတ်ဘဲ ကောင်းမလေး တစ်ယောက်၏ ငိုရှိုက်သံမှန်း သူ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ အဲဒီ တဟင့်ဟင့်နှင့် ငိုရှိုက်သံကို ကြားရ ရုံဖြင့် သူ့ရဲ့ တယောလေးပဲလို့ ဟန်ထွန်းက တထစ်ချသိလိုက်ပြီ။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ခေါ်နေဆဲ။

“ဟဲလို . . . ဟဲလို . . .”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်ပြီး ငိုနေသော ကောင်မလေးသည် သူ့ ‘ဟဲလို’ ကို လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ သူမဘာသာ ငိုစရာရှိတာ ဆက်ငိုနေလေသည်။ ။ ဟန်ထွန်းသည် လည်း လက်ထဲကဖုန်းကို ချပစ်လိုက် ရမလား၊ ဒါမှ မ ဟုတ် သူ့တစ်ယောက်တည်း အရူးလို ဖုန်းဖြေနေရမလား ဆိုတာ ရွေးမ

ရဖြစ်နေရှာ၏။ ထိုခဏတွင် သူ့ခေါင်းထဲ၌ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ အကြံ ရသွားသည် ။

“ဟိတ် . . . အဲဒီလိုကြီး ငိုမနေနဲ့ လေ”

ရုတ်တရက် သူ့အသံကြောင့် ချက်ချင်းပဲ တစ်ဖက်က ငိုသံတိတ်သွား ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ခဏဆို တာမှ တကယ့်ကို ခဏလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ နောက် . . . သူမက ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ သူ့ကို ကလေးတစ် ယောက်ကဲ့သို့ လှမ်းရန်တွေ့သည် ။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ငိုတာ . . . ရှင့်အပူဘာပါလို့ လဲ”

တယောလေးက ရန်စကားပြောတော့လည်း
တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်း နေ၏။ ဟန်ထွန်းသည် ရန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ထဲမှ မပါ သော်လည်း သူမနှင့်ဖက်ပြိုင် စကားနိုင်လှရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါ သည် ။

“အေး . . . မင်းငိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ငိုပေါ့။ ငါ ဆီဖုန်းဆက်ပြီးတော့ မငိုနဲ့ ။ ဒါပဲ . . .”

ပြောပြီး သူက ဖုန်းချဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူမဆီမှ ကမန်းကတန်းနှ င့် တားမြစ်သံတစ်ခု ပေါ်ထွက် လာလေသည် ။

“နေဦး . . . နေဦး . . . ရှင်ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ ဦး”

“ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ”

“ရှင့်ကို . . . မေးစရာရှိလို့ ”

“ရှင်က ကိုမင်းရဲ့ ညီ ဟန်ထွန်းဆိုတာ တကယ်ရောဟုတ်ရဲ့ လား။ ကိုမင်းက သူ့မှာ ညီရှိ တယ်လို့ ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“သူညီမို့လို့ သူဖုန်းကို ကိုင်ထားတာပေါ့။ ဘာလဲ . . . မင်းက အခုထိ မယုံသေးဘူးလား။”

“ဪ . . . ကိုမင်းဆုံးလို့ ကျွန်မက ငိုနေတာကို ရှင်က မာရေကျော ရေနဲ့ တားမြစ်နေတာ ကိုး၊ ညီအစ်ကိုတွေ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ နေစမ်း ပါဦး . . . ရှင်က ကိုမင်း ဆုံးသွားတာကို နည်းနည်း လေးတောင် ပူဆွေး သောက ရောက်တာမျိုး၊ မဖြစ်ဘူးလား။”

သူမ၏ စွပ်စွဲသော မေးခွန်းကြောင့် ဟန်ထွန်းက အနည်းငယ်ပြုံးချင် သွားမိသည် ။ ဒီလိုဆို တော့လည်း သူမက ကိုကို အပေါ် တကယ်အ လေးအနက် ရှိသားပဲ။

“အောင်မာ . . . လာသေးတယ်။ ကိုကိုအတွက်နဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် လုံး ငါငိုနေခဲ့တာ မင်းမှ မသိဘဲ။ မင်းကသာ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက် လုံး ဆုံးသွားတာကို မသိတဲ့ လူ . . . ငါပြောပြမှ သတင်းစာထဲမှာ နား ရေးဖတ်ကြည့်ပြီး သိသွားတာများ . . .”

ဟန်ထွန်းက ကိုကိုနှင့် သူမရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သေချာမသိဘဲ အထင်နဲ့ ရမ်းပြောထည့် ပစ်လိုက်၏။ သူ့စကားကြောင့် တယောလေးငြိမ်ကျ သွားသည် ။ ခဏကြာမှ အသံဖျော့လေးနဲ့ သူမက ဝန်ခံစကားဆိုသည် ။

“ကိုမင်းဆုံးသွားတဲ့ သတင်းကို ရှင်ပြောပြမှ ကျွန်မသိရတာပါ။ ပြီးခဲ့ တဲ့ စနေနေ့က ကိုမင်းနဲ့ ကျွန်မ ဖုန်းပြောနေတုန်း သူ့ဘက်က ဖုန်းပြတ် သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက တစ်ပတ်လုံး . . . ကျွန်မ သူ့ဆီကို ဖုန်း ခေါ်နေတာ လုံးဝအဆက်အသွယ် မရခဲ့ဘူး။ မနေ့က သူ့ဖုန်းကို ပြန်ခေါ် လို့ ရတော့ ကိုမင်းဆုံးပြီတဲ့ ။ ကဲ . . . ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အဲဒါကျွန်မအပြစ်လား။”

“ဟာ . . . သူ့ဟန်ဖုန်းကို ဆက်မရရင် အိမ်ဖုန်းကို ဆက်ပေါ့။ ကုမ္ပ

ဏီဖုန်းကို ဆက်ပေါ့။ အိမ်ကိုလည်း လာလို့ ရတယ်။ သူ့နာရေးက သတင်းစာတွေမှာ လည်း ပါတာပဲ။ မင်းကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ . . .”

ခပ်တည်တည်နဲ့ ဟန်ထွန်းက သူမကို ဖိဟောက်ပစ်လိုက်၏။ တယောက သူ့ကို တုံ့ပြန်ရန် တွေ့လိမ့်မည်ဟု ဟန်ထွန်း မျှော်လင့်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်။ သူမ ဆီမှ ဝမ်းနည်းနာကျင်နေသော အံ့ဩစရာစကားတွေသာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

“ကျွန်မဆီမှာ ကိုမင်းကိုဆက်သွယ်ဖို့ အခုရှင်ပြောနေတဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခုပဲ သိပါတယ်။ အိမ်ဖုန်းတွေ၊ ကုမ္ပဏီဖုန်းတွေ၊ အိပ်လိပ်စာတွေ ဘာဆိုဘာမှ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အဖေက စည်းကမ်းအရမ်းကြီးတယ်။ ကျွန်မဆို အိမ်ထဲက အပြင်ကို သိပ်ထွက်ခွင့်ရ တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ သတင်းစာမယူတော့ ကျွန်မက အပြင်လောကကြီးနဲ့ အဆက် အသွယ် ပြတ်နေတာပေါ့။ အခုတောင် ရှင်ပြောလို့ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က သတင်းစာကို ဒီမနက် အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး ဈေးသွားတုန်း ရအောင်ရှာဝယ်ခိုင်းလိုက်ရတာ . . .”

သူမ၏ ဖြေရှင်းချက်အဆုံး၌ ဟန်ထွန်းခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရရှာသည်။ ။ ဟန်ထွန်းက နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိ၏။

“ဟို . . . ကိုကိုနဲ့ ခင်ဗျားက ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူး လားဟင်”

သူ့စကားသည် သေချာသိပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုကို မလိုအပ်ဘဲ ထပ်မေး နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“ကိုမင်းနဲ့ ကျွန်မက ချစ်သူတွေပါ။ နေပါဦး . . . ရှင်ကို ကိုမင်းက သူ့ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော ချစ်သူလေးအကြောင်း တစ်ခါမှ ပြောမပြဘူးလား။”

သူမဆီမှ ထိုမေးခွန်းသည် သူ့နှလုံးသားထဲ စူးခနဲ နစ်ဝင်သွားပါသည်။ အို . . .ဒါဆို သူမဟာ ကိုကို လိမ်ညာလှည့်ဖျားထားတဲ့ စကားထောင်ချောက်ထဲက သားကောင်လေးပေါ့။ မင်းဟာ ကိုကိုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူတဲ့ လား တယောလေးရယ် . . .။

အခုမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ကိုမင်းထွန်း၏ လုပ်ဇာတ်တွေကို သူက ဖော်ကောင် လုပ်ရမလိုဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုကျတော့ သူ မလုပ်ချင်ပေ။ ညီတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုကိုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရန် သူ့မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

“ဟန်ထွန်း . . . ကျွန်မမေးတာကို ဖြေဦးလေ . . .”

သူမက ထပ်မေးလိုက်မှ ပြန်ဖြေဖို့ သူက သတိရသွား၏။

“ဪ . . . ဟို . . . ကိုကိုရှိတုန်းကပြောတော့ ပြောပါတယ်။ သူ့ကောင်မလေး အသံလေးက သိပ်နားထောင်ကောင်းတာပဲတဲ့ ။ နောက်ပြီးတော့ အရမ်းလည်း လှတယ်တဲ့ ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် တစ်ဖက်မှ ဟက်ခနဲရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုရယ်သံကြောင့် ဟန်ထွန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြီး သူမကို ပြန်မေးမိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲဗျ”

“ရော် . . . ရယ်စရာရှိလို့ ရယ်တာပေါ့”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းရယ်တဲ့ အကြောင်းက . . .”

“ရှင်ပဲ . . . ခုနတုန်းက ပြောလိုက်တယ်လေ၊ ကျွန်မကို အရမ်းလှတယ်လို့ ကိုမင်းက ပြော တယ်ဆို . . .”

ဟန်ထွန်းသည် ကိုကို အသုဘတုန်းက လာငိုနေသော လှတပတ ကောင်မလေးများအား ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ ဒါဆို ကိုကို ချစ်သူ ဖြစ်သည့် သူမသည် လည်း အချောအလှလေး တစ်ဦးပဲ ဖြစ်ရမည်။ သူ က စိတ်ချယုံကြည်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ကိုကိုက ခင်ဗျားကို လှတယ်တဲ့ ”

“အဲဒါပဲလေ . . . ကျွန်တော်ရယ်မိတာ အဲဒီစကားကြောင့်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုမင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ကြဖူးလို့ ပဲ။ ကျွန်မတို့ က ဖုန်းချင်း ပဲ ချစ်သူဖြစ်နေကြတာလေ”

“ဗျာ . . .”

ဟန်ထွန်းမှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် အံ့ဩနေရုံမှ လွဲ၍ ဘာဆို ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ . . .။ ကိုကိုတို့ ကတော့ လုပ်လိုက်မှ ဖြင့် အဆန်း တွေချည်းပဲ။ အပြင်မှာ လူချင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘဲ ဖုန်းပြောရင်း ချစ် သူထားတာတဲ့ ။ ကောင်းရော . . .။

အခုမှ ပင် ကိုကိုနှင့် သူမအကြောင်းတွေကို သူဇာတ်ရည်လည်သွား တော့သည် ။ ထိုသို့ဖြင့် စကားကို ခွဲခွဲအီအီလေးပြောတတ်သော ကောင် မလေး တစ်ယောက်နှင့် သူသည် ဖုန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါသည် ။